

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/114/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8711210301
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8711210301.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Koval'ovej v právnej veci žalobcu: Z.. R. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. Y. XXXX/XX, XXX XX R., štátny občan SR, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Budziková & JUDr. Dachová, s.r.o., Námestie sv. Egídia 95, 058 01 Poprad, IČO: 47 257 113 proti žalovanému: Y. republika - J. obrany SR, Kutuzovova č. 8, 832 47 Bratislava, IČO: 30 845 572, o ochranu osobnosti s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 18.05.2018, č. k. 10C/139/2011-475, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 09.08.2011 sa žalobca domáhal toho, aby súd uložil žalovanému Slovenskej republike, zastúpený Ústavom pamäti národa, Nám. SNP 28, Bratislava zaplatiť žalobcovi 80.257,76 Eur. Žalovaná suma je súčtom sumy 66.387 Eur - vyčísleného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a sumy 13.870,76 Eur - vyčísleného nároku na náhradu škody v podobe straty na zárobku. V žalobe tvrdil, že bol pôvodne v služobnom pomere vo vzťahu ku E. štábu ozbrojených síl Y. republiky. N. Q. č. PB - XXXX - X/XXXX - Ž - XXXXX zo dňa 12.12.2008 bol vyhodnotený ako bezpečnostne nespohľadivá osoba s ohľadom na ustanovenie § 14 odsek 1 zákona č. 215/2004 Z.z., kedy tento údajne uviedol nepravdivé údaje v osobnom dotazníku, v bezpečnostnom dotazníku a pri bezpečnostnom pohovore a vedome spolupracoval s ustanovenými štruktúrami bývalej štátnej bezpečnosti podľa bodu č. 39 prílohy č. 1 zákona č. 215/2004 Z.z.. S odkazom na vyššie uvedené nespĺnil zákonnú podmienku podľa ustanovenia § 10 odsek 1 písm. g/ zákona č. 215/2004 Z.z. a z toho dôvodu mu nebolo udelené oprávnenie na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami pre stupeň utajenia tajné. Dôvodom pre takéto rozhodnutie Q. bola skutočnosť, že žalobca, resp. na jeho meno bol vedený agentúrny spis, reg. č. XXXXX, archívne č. XXXXX, podľa ktorého tento bol vedený v kategórii G.. Jeho zamestnávateľovi bol doručený spis Bezpečnostného úradu MO SR č. BÚ/K - XXXX/ X - XXX - X/XXXX, ktorým bol oboznámený o skutočnosti, že výbor Q. rady SR svojim rozhodnutím zamietol odvolanie voči K. Národného bezpečnostného úradu č. PB - XXXX - X/XXXX - Ž - XXXXX zo dňa XX.XX.XXXX. R. rozkazom č. XXXX zo dňa XX.XX.XXXX bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. Y. pomer skončil dňom 02.09.2009.

2. Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že ako človek neznalý práva zmeškal lehotu na podanie mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu Výboru Národnej rady SR, ktorým je preskúmanie rozhodnutia súdom. Tento procesný prostriedok na svoju obranu nevyužil. Následne dňa 02.07.2009 bola na preskúmanie dôvodnosti jeho evidencie vo vzázkoch T. podaná na Okresný súd R. žaloba o ochranu

osobnosti a vec bola prejednaná v konaní sp. zn. 17C 102/2009. Okresný súd Poprad svojim rozhodnutím vyriekol, že skutočnosti, pre ktoré Q. vyhodnotil žalobcu ako bezpečnostne nespoľahlivú osobu a pre ktoré mu odmietol udeliť bezpečnostnú previerku nie sú pravdivé. Tento rozsudok Okresného súdu Poprad č.k. 17C 102/2009 však nedokázal zabezpečiť pre žalobcu postačujúce zadosťučinenie a platná legislatíva mu nedáva možnosť ako legitímne zrušiť rozhodnutie o zrušení služobného pomeru.

3. Podľa žalobcu mu bola odňatá možnosť na ochranu jeho práv za stavu, ak po tom, čo získal nové dôkazy, ktorými by vedel preukázať nesprávnosť rozhodnutia Q. o neudelení bezpečnostnej previerky zákon č. XXX/XXXX Z.z. žalobcovi neumožňuje využiť proti rozhodnutiu Q. obnovu konania alebo iný mimoriadny opravný prostriedok. Existujúci platný právny stav ho tiež vylučuje z možnosti požiadať o novú bezpečnostnú previerku. Žalobca v podanej žalobe ďalej poukazuje na vzniknutý stav bezprávia spočívajúci, podľa jeho názoru v tom, že na jednej strane žalobca disponuje právoplatným rozhodnutím legitímneho súdu preukazujúcim, že dôvody, pre ktoré mu nebola udelená bezpečnostná previerka a teda dôvody, pre ktoré bol s ním ukončený štátnozamestnanecký pomer neboli pravdivé, na strane druhej žalobca nemá ďalší právny prostriedok na to, aby zmenil formálne rozhodnutie Q., ktoré je pre bývalého zamestnávateľa rozhodujúcou skutočnosťou na to, aby povolil obnovu konania.

4. Napokon žalobca v žalobe tvrdí, že existujúcim právnym prostriedkom mu nebola umožnená ďalšia právna ochrana, čím došlo a neustále dochádza k porušovaniu jeho práv a právom chránených záujmov. Žalobca sa tak ocitol v situácii, keď v dôsledku neoprávnenej evidencie vo zväzkoch T. došlo k porušeniu jeho práv na občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ktorých ochrana je zabezpečená ustanovením § 11 OZ a článkom 19 odsek 1 Ústavy SR. Žalobca v dôsledku pozitívneho výsledku pri lustrácii vo zväzkoch T. prišiel o zamestnanie a služobný postup a teda aj o finančné zabezpečenie zodpovedajúce jeho postaveniu a získaným odborným skúsenostiam. V dôsledku týchto okolností došlo a nepretržite dochádza ku vzniku skutočnej škody u žalobcu v podobe straty na zárobku. Evidencia vo zväzkoch T. a strata zamestnania sa následne prejavila spoločenskou izoláciou zo strany jeho okolia.

5. Keďže rozsudok Okresného súdu Poprad č.k. 17C 102/2009 nedokázal zabezpečiť pre žalobcu postačujúce zadosťučinenie a platná legislatíva mu nedáva možnosť ako legitímne zrušiť rozhodnutie o zrušení služobného pomeru a tieto skutočnosti sa dlhodobo prejavujú zmenšením jeho dôstojnosti, žalobca sa domáhal ochrany svojich práv s odkazom na ustanovenie § 13 a nasl. OZ.

6. Po začatí konania súd prvej inštancie uznesením zo dňa 06.09.2012 pripustil, aby do konania na strane žalovaného vstúpil ďalší účastník 2./ Ministerstvo obrany SR, Kutuzovova 8, 832 47 Bratislava. Následne na základe späťvzatia žaloby žalobcom prvoinštančný súd so súhlasom žalovaného v 1./ rade konanie voči nemu zastavil uznesením zo dňa 25.05.2015.

7. Súd prvej inštancie svojim skorším rozsudkom zo dňa 21.09.2015 č. k. 10C/139/2011-347 rozhodol tak, že „Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu v sume 15 000,- eur a to v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy a náhrady škody za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu z a m i e t a.

Súd náhradu trov konania účastníkom n e p r i z n á v a.

Štát n e m á p r á v o na náhradu trov konania, ktoré boli vyplatené z rozpočtu Okresného súdu Poprad za priznané znalečné v sume 31,33 eur svedkovi Ing. R. A..“

8. Prvoinštančný súd opravným uznesením opravil 4. výrok vyhláseného rozsudku na pojednávaní súdu dňa 21. septembra 2015 a písomného vyhotovenia rozsudku č.k. 10C/139/2011-437 zo dňa 21. septembra 2015 tak, že namiesto nesprávneho znenia časti výroku ..za priznané znalečné... správne znenie tejto časti výroku je ...za priznané svedočné... .

9. Odvolací súd svojim skorším rozsudkom zo dňa 27.03.2017, č. k. 8Co/4/2016-408 rozhodol tak, že potvrdzuje rozsudok č.k. 10C/139/2011-347 zo dňa 21. septembra 2015 v spojení s opravným

uznesením č.k. 10C/139/2011-358 zo dňa 03. novembra 2015 vo výroku o zamietnutí žaloby o náhradu škody za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu.

10. V prevyšujúcej časti rozsudok č.k. 10C/139/2011-347 zo dňa 21. septembra 2015 v spojení s opravným uznesením č.k. 10C/139/2011-358 zo dňa 03. novembra 2015 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že

I. Súd žalobu zamietla.

II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

12. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie žalobca trval na podanej žalobe v celom rozsahu a žalovaný namietal, vzhľadom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, právny základ žaloby.

13. Predmetom konania zostalo v súvislosti s právom na ochranu osobnosti uplatnené zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 66.387,- eur.

14. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, prednesom právneho zástupcu žalobcu a žalovaného, oboznámením s listinnými dôkazmi - záznam o vykonanom personálnom pohovore so žalobcom z 24.06.2009, Personálny rozkaz č. XXXX z XX.XX.XXXX o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka ku dňu doručenia rozhodnutia, rozhodnutie Q. č. PB-XXXX-X/XXXX-Ž-XXXXX z XX.XX.XXXX o tom, že žalobcu nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivého, odvolanie žalobcu voči nemu zo dňa 04.01.2009, rozhodnutie T. NS SR na preskúmanie rozhodnutí Q. č. T. Q.-XXX-X/XXXX z XX.XX.XXXX o zamietnutí odvolania žalobcu, výpis zo zväzku KS M. - Y. T. X., rozhodnutie Personálneho úradu S. J. č. p.: PÚ-XX/X/XXXX z XX.XX.XXXX o nepovolení obnovy konania na návrh žalobcu vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, potvrdenie o trvaní štátnej služby žalobcu ako profesionálneho vojaka z XX.XX.XXXX v trvaní 22 rokov a 7 dní, odpoveď ministra obrany SR W. E. z 22.10.2010 na podnet žalobcu, odpoveď náčelníka Generálneho štábu K. síl SR z XX.XX.XXXX o nevyhovení návrhu žalobcu na preskúmanie rozhodnutia o nepovolení obnovy konania v mimo odvolacom konaní, fotokópia zväzku bývalej T. reg. č. XXXXX, archívne č. XXXXX o žalobcovi z Ústavu pamäti národa SR U., lekárska správa zo dňa 04.06.2015 o ukončení psychiatrickej liečby žalobcu a psychologická správa zo dňa 08.06.2015 o ukončení psychoterapie žalobcu, pripojené spisy tunajšieho súdu sp. zn. 17C/102/2009 a 11C/60/2011, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi založenými v spise.

15. Žalobca na pojednávaniach uviedol, že poškodili jeho osobu na základe zle vyhodnotenej skutočnosti, ktorá je podložená nepravdivými údajmi a to už potvrdil aj súd, ktorý svojím rozhodnutím zaviazal obidve zložky, aj Ústav pamäti národa, vykonať určité kroky a taktiež ozbrojené sily. Ústav pamäti národa tieto záležitosti splnil, zverejnil to v tom zväzku. Kdežto ozbrojené sily nespravili nič, oni už ďalšie možnosti nápravy vôbec neriešia. Je to pre neho nepochopiteľné, pretože vie, ako to v ozbrojených silách chodí, kto spracováva podklady na bezpečnostné previerky, komu ich predkladá a kto sa s nimi zoznámi. On by sa obrátil aj na ministra obrany a dokonca aj na daného zástupcu NR SR v odvolaní, ale je zaujímavé, že tí, ktorí s týmito podkladmi narábali, vôbec neriešili to, že existuje možnosť otvoriť previerku. Takáto možnosť je pre každého jedného občana tejto republiky. Keď už neotvárali previerku a vedelo sa, že spracovávajú personálny rozkaz a beží súdne konanie, ktoré malo preukázať jeho nevinu, nechápe, prečo sa na neho nevzťahoval inštitút tzv. prezumpcia nevinu, poprípade dočasné postavenie mimo službu. Personálny rozkaz bol vydaný okamžite na základe previerky a dostal odpoveď, že nespĺňa formálne náležitosti podľa poslednej odpovede od ministra, ale nikto neriešil obsah, kde sú uvedené nepravdivé skutočnosti a tie už potom boli potvrdené súdom, ktorý rozhodol, že spis bol umelo vyrobený a sú tam vymyslené skutočnosti. Apeloval na protistranu, že nič neurobil, nič nezavinil, s T. nespolupracoval, ani o tom nevedel. Rozsudok okresného súdu je jednoznačný a môže povedať, že súdne rozhodnutie akceptuje, ale musí stále žalovanému pripomínať, že už osem rokov trpí a to v týchto oblastiach. Zničili mu jeho profesionálny a kariérny rast. Keď odchádzal odtiaľ, ostali tam jeho kolegovia, spolužiaci, ktorí sú už o dve hodnosti ďalej. Podlomili mu psychiku, dodnes sa s tým nevie vyrovnáť. Stratil kamarátov, priazeň okolia, susedov atď. a musel fakticky na základe toho vyhľadať pomoc odborníka, ktorý mu psychickú traumu pomáha riešiť. Stále platí opovrhovanie okolia, lebo nie

je žiadne vyjadrenie ozbrojených síl. Keď ide na každoročné stretnutie špecialistov z radov RCHBO - N. chemickej biologickej ochrany bývalej A. a každý pozerá, že to je ten eštabák. Súčasní kolegovia sa s ním nebavia, pretože baviť sa s bývalým eštabákom je riziko, že ani oni nedostanú previerku, preto sa ho stránia. To sú veci, ktoré keďže on nezvládol psychicky, nezvládala to ani jeho rodina, skončilo to rozvodom. Keďže má špecifický odbor, môže sa uplatniť v civilnej ochrane, v jadrových elektrárnach. Na konkurzoch do civilnej ochrany v X., resp. v Jadrovej elektrárni v H. U., dôjde na konkurz ako úspešný kandidát, dôjde na otázku bezpečnostnej previerky, musí uviesť, že prebieha už 9 rokov súdny spor. Ale ako fyzická osoba túto bezpečnostnú previerku získať nemôže, môže ju pre neho vyžiadať len nejaká organizácia, v ktorej by sa zamestnal. Má stres baviť sa s hocikým, kto o tomto niečo vie, pretože len čaká, kedy sa ho spýta, či to má doriešené, či ho konečne očistili. Žalovaný ho donútil izolovať sa od prostredia a kolektívu z okolia civilného sektoru. Vždy má strach v prípade angažovania sa vo verejných funkciách, že niekto vytiahne otázku ohľadne T.. Podľa neho raz tá pravda musí vyjsť. Stále je prístupný dohode, že poďme, spravili sme chybu, pretože tá chyba tam je, dajme ju do poriadku, môžeme ju napraviť a ponúkame riešenie. Samozrejme ale riešenie, ktoré musí zohľadniť aj jeho skutočnosť. Nespáchal žiaden prečin ani trestný čin, previerku nie je schopný si zabezpečiť, taktiež ani výsledky z detektora. Žalovaný argumentuje tým, že súd, ktorý rozhodol o jeho nevine, ich ničím nezaviazal. To nie je pravda, lebo on zaviazal obidve zložky, Ústav pamäti národa aj K. sily. J. argumentujú tým, že mu žiadna škoda nevznikla, psychického ani materiálneho charakteru. Dodnes je v ozbrojených silách vedený ako príslušník, ktorý bol prepustený zo služobného pomeru na základe toho, že nemá pozitívnu lustráciu, čo sa týka bezpečnostnej previerky a nebola zjednaná náprava ani na základe rozhodnutia súdu, ktorý rozhodol, že bol vedený vo zväzkoch T. neoprávnené. Dodnes tento zlý biľag stále leží na jeho osobe. Od roku, kedy bol prepustený zo služobného pomeru, sa každým mesiacom zvyšuje materiálna škoda na jeho osobe, pretože každý mesiac prichádzam o viac ako 1.000,- eur. To bude trvať ešte jeden rok, kedy dosiahne 55 rokov a splní podmienku prepustenia zo služobného pomeru na základe veku. Potom bude mať znížený výsluhový dôchodok až do svojej smrti. Taktiež protistrana poukazuje, že nekonal. Konal. Existujú listy ministrom, kde ich na toto upozorňoval, taktiež jeho vyjadrenie na NR SR, ktoré bolo zamietnuté a ďalšia vec, vraj mal riešiť veci s riaditeľom personálneho úradu. Jeho nadriadený generál, po doručení previerky a po splnení tých odvolaní atď. vedel, že je podaná žaloba na súde a čakal na toto rozhodnutie súdu. To, že sa funkcionári vymenili, prišiel generál Y., nemožno brať, že nebol informovaný, pretože vie, ako sa preberá funkcia v ozbrojených silách. Ďalej personálny pohovor, osobne ho upozornil na to, že bude veci konzultovať s právnym zástupcom a že čaká na súd. Dokonca ani záznam o vykonanom personálnom pohovore kvôli tomu nepodpísal, lebo ich upozorňoval, že je to v riešení a čaká na rozhodnutie súdu. To, že vykonaný personálny pohovor berie na vedomie, je pravda, ale nepodpisoval ho, pretože rozhodnutie súdu nebolo. To, že on sa takto rozhodol konať a nevyužil tieto možnosti, ktoré mu jeho právna zástupkyňa ponúkla, je jeho nedeliteľná veliteľská právomoc. Za to si musí niesť zodpovednosť on. Pri preberaní personálneho rozkazu uviedol, že až očistí svoje meno, rád ho ustanoví do jeho pôvodnej funkcie. Žalobca v záverečnej reči uviedol, že všetky ním uvedené skutočnosti sú pravdivé a taktiež sa spolieha na to, že ozbrojené sily budú mať možnosť prehodnotiť svoje rozhodnutie a skončí sa súdny spor, ktorý mu spôsobuje jednak psychické tak aj materiálne problémy a škody.

16. Právna zástupkyňa žalobcu v záverečnej reči poukázala na svoje písomné vyjadrenia a uviedla, že predmetom tohto konania je žaloba na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ. Medzi základné podmienky, za splnenia ktorých je možné uznať žalobu za dôvodnú, patrí existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osoby a jej morálnej integrity. Druhou podmienkou je neoprávnenosť tohto zásahu a treťou podmienkou je existencia príčinnej súvislosti medzi zásahom a jeho neoprávnenosťou. Právny základ preukazovania podmienky neoprávnenosti zásahu do práv na ochranu osobnosti vo vzťahu k žalobcovi vidí práve v konaní zo strany žalovaného, ktorého protiprávnosť nespočíva v tom, že by rozhodnutie - personálny rozkaz, ktorého dôsledkom bolo prepustenie zo služobného pomeru, bolo vydané v rozpore so zákonom, ale protiprávnosť konania zo strany žalovaného spočíva v tom, že tento, hoci mal viacero zákonných možností ako riešiť právne postavenie profesionálneho vojaka žalobcu a to buď dočasným pozbavením výkonu štátnej služby alebo dočasným vyčlenením, zo všetkých zákonných možností využil tú najhoršiu, tú ktorá spôsobila žalobcovi tú najväčšiu škodu a ujmu na jeho právach. V dôsledku prepustenia zo služobného pomeru žalobca stratil možnosť využiť ďalšie právne prostriedky, na základe ktorých by bolo možné, aby ak preukázal, že nebol dôvodne evidovaný vo zväzkoch bývalej T., aby následne požiadal o previerku Národný bezpečnostný úrad. Protiprávnosť konania žalovaného spočíva práve v tom, že žalovaný vedel o týchto právnych následkoch a vedel, že ak žalobcu prepustí zo služobného

pomeru, tak tento nebude mať, pokiaľ mu znovu žalovaný neposkytne pomoc a súčinnosť tak ako to bolo slovné žalobcovi pri doručovaní personálneho rozkazu príslušným generálom Ing. Y. povedané, nebolo splnené. Aj s týmto vedomím žalobca ako osoba neznalá práva konal pri ochrane svojich práv a záujmov. Okolnosť, že takéto protiprávne konanie spôsobilo nemajetkovú ujmu, ktorá sa prejavila nie ohrozením, ale poškodením práv na ochranu osobnosti, vyriekol už súd v 1. stupni. Táto otázka nebola súdu 1. stupňa vytykaná za nedostatočne právne zdôvodnenú, preto aj v prednese či už na predchádzajúcom alebo dnešnom pojednávaní som túto otázku neriešila, podľa môjho názoru vyplýva z rozhodnutia súdu v 1. stupni to, že práve konaním zo strany žalovaného, znemožnením možnosti očistiť sa v takom rozsahu, aby žalobca bol prinavrátený do služobného pomeru, bolo následne spôsobené, že žalobca utrpel vážnu ujmu na jeho cti, ľudskej dôstojnosti. V priebehu konania vypovedali synovia žalobcu, manželka, žalobca, akým spôsobom sa k nemu správajú kolegovia, rodina, v dôsledku toho došlo k rozvodu manželstva. Jednoducho ak má dnes evidovanú adresu L. Y., R., tak to nie je pravda, lebo od momentu, kedy došlo k prepusteniu, došlo k vážnej ujme aj k rozvráteniu rodinných pomerov a žalobca túto situáciu riešil odlúčením od svojej rodiny. V spise sa nachádzajú aj lekárske správy o tom, že žalobca takto vzniknutú situáciu a dôsledky, ktoré prinášal každodenný život, niesol veľmi ťažko a v nejakom čase bol nútený a navštevoval psychiatrickú ambulanciu. Dokonca on ako zdravý človek, vojak, fyzicky zdatný, bol pod vplyvom okolností nútený začať brať lieky, práve v súvislosti s duševnou poruchou, dostal sa do depresívnych stavov, trpel nespavosťou. Nevedel sa spoločensky zaradiť, izoloval sa od rodiny, priateľov a známych, pretože tá spätná väzba vo vzťahu k jeho osobe, bola zdrvivá, nepriateľská, nepriaznivá a zvládnuť takýto tlak zo strany bývalého zamestnávateľa, rodiny, známych, nie je to jednoduché a nezvládne to každý človek. Teda s poukazom na tieto okolnosti sú toho názoru, že práve správaním zo strany žalovaného došlo k poškodeniu práv žalobcu na ochranu osobnosti. Poukázala na to, že je preukázaná príčinná súvislosť medzi porušením práv zo strany žalovaného, všetko podstatné sa nachádza v písomných podaniach, stanoviskách a prednesoch, hodnotenie právneho postavenia občanov európskeho spoločenstva, ktorého sme členom, kde judikatúra súdov či už národných súdov alebo aj ESLP omnoho citlivejšie hodnotia tieto zásahy jednak do ochrany práv na ochranu osobnosti ako aj poškodzovanie základných ľudských práv a slobôd. Právomoc všeobecných súdov je v týchto konaniach vždy daná. Túto žalobu podali a opakovane poukazovali na to, že došlo k porušeniu práva na ochranu osobnosti jednotlivých zložiek, ktoré právo na ochranu osobnosti obsahuje, právo na ochranu ľudskej cti a dôstojnosti, ale aj vo väzbe na poškodenie základného ľudského práva byť zamestnaný. Toto právo je deklarované nielen Ústavou SR, ale patrí medzi základné hospodárske práva, ktoré uznáva európske spoločenstvo a toto právo tvorí aj súčasť základných ľudských práv a slobôd. Sú toho názoru, že žaloba, hoci nešlo o jednoduché právne zdôvodnenie, vyžaduje si špecifickú právnu analýzu, je spravodlivá, čestná a dôvodná. Kládie dôraz na slovo spravodlivá v kontexte postavenia žalobcu. Žaloba bola aj správne právne postavená a navrhuje žalobe v rozsahu, ako ostalo vo veci rozhodnúť, rozhodnúť v prospech žalobcu.

17. Žalovaný v záverečnej reči poukázal predovšetkým na svoje písomné vyjadrenie zo dňa 28.03.2018. Uviedol, že v rámci priebehu súdneho konania právny zástupca žalobcu a rovnako aj žalobca opakovane uvádzajú nesprávne a zavádzajúce informácie. Spomenul, čo sa udialo naposledy, keď žalobca tvrdil skutočnosť, že na personálnom pohovore dňa 24.6.2009 uviedol služobnému orgánu, že svoje práva bude brániť v súdnom konaní a to že záznam o personálnom pohovore nepodpísal, pričom z tohto listinného dôkazu jednoznačne vyplýva, že neuvádzal pravdivé informácie. Ďalej právna zástupkyňa žalobcu opakovane poukazovala na použitie personálnych opatrení v zmysle zákona č. XXX/XXXX Zb. zák. o štátnej službe profesionálnych vojakov, ktoré však neboli použiteľné. Taktiež poukazovala na dobrú vôľu, dobré mravy, aby žalovaný konal v prospech žalobcu a opätovne ho prijal do služobného pomeru, pritom však neberie ohľad na to, že žalovaný je štátny orgán, ktorý môže konať len spôsobom, ktorý je v zákone uvedený. Žalovaný nemôže konať ľubovoľným spôsobom v prospech žalobcu tak ako je to možné v súkromnej sfére. Vzhľadom na to, že táto právna vec žalobcu bola prejednaná aj na odvolacom Krajskom súde Prešov, pre ďalšie konanie a rozhodnutie Okresného súdu Poprad je rozhodujúce ustanovenie § 391 ods. 2 a 3 CSP, teda viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu a tým, že odvolací súd uviedol, akým spôsobom má prvoinštančný súd vo veci ďalej postupovať. Krajský súd v Prešove vo svojom rozsudku z 27.03.2018 potvrdil časť rozsudku Okresného súdu Poprad z 21.09.2015 vo vzťahu k náhrade škody za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu a časť týkajúcej sa nemajetkovej ujmy zrušil pre nepreskúmateľnosť kvôli zjavným rozporom v odôvodnení rozsudku. Krajský súd uviedol, že prvoinštančný súd sa musí v prvom rade vysporiadať s tým, či konanie žalovaného bolo protiprávne, tak ako to tvrdil žalobca. Protiprávnosť ako jeden z predpokladov zodpovednosti, ktorú uviedol aj žalobca, a žalobca vlastne hľadal spôsob výkladu zák. 346/2005, v

zmysle ktorého by bolo možné považovať konanie žalovaného za protiprávne. Jeho výklad zákona č. 346/2005 je nesprávny a s ním uvádzaných skutočností vyplýva, že je tendenčný a aj zavádzajúci. Z predložených listinných dôkazov a relevantných právnych predpisov bezpochyby vyplynulo, že žalovaný postupoval v súlade so všetkými dotknutými právnymi predpismi. Do dnešného dňa protiprávnosť konania žalovaného ako základný predpoklad zodpovednosti nekonštatoval žiadny kompetentný orgán a dokonca ani pri preskúmaní Krajský súd Prešov. Pokiaľ Krajský súd v Prešove potvrdil časť rozsudku Okresného súdu Poprad, ktorá uznala postup žalovaného za správny, nemôže byť rovnaký postup pri posudzovaní nemajetkovej ujmy označený ako protiprávny. Majú za to, že zákonným postupom zo strany žalovaného nemohlo dôjsť k porušeniu akejkoľvek zložky práva na ochranu osobnosti, ktorý poskytuje Obč. zák.. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal nemajetkovú ujmu. Zo všetkých dôkazov, ktoré boli predložené a z výsluchov svedkov vyplynulo, že išlo len o jeho subjektívne vnímanie danej situácie a keď uvádzal, že sa ho kolegovia alebo rodinní príslušníci stránili alebo sa mu vyhýbali, táto skutočnosť nebola žiadnym spôsobom preukázaná. Z vykonaného dokazovania vyplynul opak, že bol to on, kto sa s pocitom krivdy a nespravodlivosti utiahol do ústrania. Za nemajetkovú ujmu nemožno považovať stratu na služobnom plate alebo stratu na výsluhovom dôchodku. Stále majú za to, že nemožnosť zvrátenia súčasnej situácie, keď vlastne sám žalobca ale už ani žalovaný nemá zákonnú možnosť prijať žalobcu späť do služobného pomeru, v podstatnej miere zavinil sám žalobca, preto majú za to, že ním uplatnený nárok je neopodstatnený.

18. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého dňa 12.12.2008 Národný bezpečnostný úrad svojím rozhodnutím č. PB-XXXX-X/XXXX-Ž-XXXXX konštatoval, že žalovaný nespĺňa predpoklad na vznik oprávnenia podľa § X0 ods. 1 písm. g) zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a ukončil bezpečnostnú previerku.

19. Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie zo dňa 04.01.2009, o ktorom dňa 12.02.2009 rozhodol Výbor Národnej rady SR na preskúmanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu (Č. T. Q.-XXX-X/XXXX) tak, že odvolanie zamietol. V poučení predmetného rozhodnutia je uvedené, že „Proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať. Rozhodnutie je preskúmateľné Najvyšším súdom Slovenskej republiky.“ Žalobca svoje právo obrátiť sa na Najvyšší súd SR ohľadom preskúmania zákonnosti rozhodnutia Výboru NR SR nevyužil, čoho následkom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť.

20. Dňa 24.06.2009 vykonal generálmajor Ing. H. Y. personálny pohovor so žalobcom, o ktorom bol spísaný záznam, podľa ktorého obsahom personálneho pohovoru bolo oznámenie žalobcovi, že nespĺňa predpoklady na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami. V súčasnosti vykonáva funkciu VSD - špecialista odboru bojovej podpory T., kde je určený stupeň bezpečnostnej previerky „Tajné“. Platnosť doterajšej previerky sa skončila 27.10.2008. Zároveň mu bolo oznámené, že na základe vyjadrenia riaditeľa personálneho úradu nie je pre neho v ozbrojených silách voľná funkcia, do ktorej by mohol byť ustanovený. Z uvedeného dôvodu bude predložený návrh na jeho prepustenie podľa § 70 ods. 1 písm. g) Zákona č. 346/2005 Z. z., pretože prestal spĺňať podmienku uvedenú v § 13 ods. 1 písm. m) zákona. V prípade vydania Personálneho rozkazu bude prepustený dňom doručenia Personálneho rozkazu. Žalobca svojím podpisom potvrdil, že berie uvedené skutočnosti na vedomie.

21. Na základe uvedeného právoplatného rozhodnutia Výboru Národnej rady SR na preskúmanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu (Č. T. Q.-XXX-X/XXXX) bol dňa 27.08.2009 vydaný Personálny rozkaz riaditeľa personálneho úradu č. 9 XXX, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, ktorého služobný pomer skončí dňom doručenia rozhodnutia. Podľa poučenia Personálneho rozkazu „Proti tomuto rozhodnutiu možno podať do 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia odvolanie na adresu: „riaditeľ Personálneho úradu, X. XX, R. XXX, XXX XX U.“ ako aj „Toto rozhodnutie je preskúmateľné súdom po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov“. Od 07.09.2009 bol žalobcovi priznaný výsluhový dôchodok v sume 825,13 eur mesačne, ktorý bol postupne valorizovaný. Žalobca sa voči personálnemu rozkazu neodvolal a následkom tohto svojho konania sa sám pripravil o možnosť preskúmania rozhodnutia súdom.

Na konanie vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 81 zákona č. 346/2005 o štátnej službe profesionálnych vojakov Ozbrojených síl SR). V tejto oblasti boli v rámci správneho súdnictva vydané viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky. (napr. rozsudok Krajského súdu Bratislava č. k. 1S/191/2013 zo dňa 11.12.2014, rozsudok NS SR č. k. 6Sž/17/2012 zo dňa 27.02.2013, rozsudok

Krajského súdu Trnava č. 14S/15/2012 zo dňa 05.09.2013, rozsudok Krajského súdu Žilina č. k. 20S/30/2014 zo dňa 04.11.2014).

22. Dňa 02.07.2009 podal žalobca žalobu na Okresný súd Poprad o ochranu osobnosti. Rozsudkom Okresného súdu Poprad č. k. 17C/102/2009 - 74 zo dňa 31.03.2010, právoplatným dňa 14.05.2010 vo veci navrhovateľa Ing. R. J., nar. 04.03.1964 proti odporcovi Ústav pamäti národa, SNP 28, Bratislava súd určil, že navrhovateľ je vedený vo zväzkoch bývalej Štátnej bezpečnosti ako agent neoprávnené. Odporcovi uložil povinnosť zverejniť toto rozhodnutie súdu na svojej úvodnej internetovej stránke - www.upn.gov.sk <<http://www.upn.gov.sk>> do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Táto žaloba ani rozsudok v tejto veci nebol spôsobilý zrušiť citované rozhodnutie Výboru NR SR alebo Personálny rozkaz.

23. Listom z 19. mája 2010 označeným ako „Zrušenie personálneho rozkazu č. XXXX z 27.8.2009 - uplatnenie súvisiacich nárokov“ žalobca oznámil Personálnemu úradu Ozbrojených síl SR, že rozsudok Okresného súdu Poprad z 31. marca 2010 č. k. 17C/102/2009 nadobudol právoplatnosť 18. mája 2010. Vzhľadom na to, že dôvody, pre ktoré došlo ku skončeniu služobného pomeru žalobcu, boli vyvrátené, a teda v čase vydania personálneho rozkazu neboli pravdivé, požiadal o zrušenie personálneho rozkazu riaditeľa Personálneho úradu Ozbrojených síl SR č. XXXX z 27. augusta 2009. Zároveň požiadal o doplatenie platu, ktorý by mu patril, ak by nedošlo k neplatnému skončeniu služobného pomeru a požiadal o ustanovenie do pôvodnej funkcie. O uvedenom podaní rozhodol riaditeľ Personálneho úradu Ozbrojených síl SR rozhodnutím o návrhu na obnovu konania č. PÚ-XX-X/XXXX z 18. júna 2018. Podanie právneho zástupcu žalobcu vyhodnotil v zmysle jeho materiálnych znakov ako návrh na obnovu konania, napriek tomu, že takto nebol označený. Pritom poukázal na ustanovenia § 62 ods. 1 písm. a) a § 19 ods. 2 Správneho poriadku. Riaditeľ PÚ OS SR ako vedúci služobného úradu oprávnený rozhodnúť o prepustení profesionálneho vojaka zo služobného úradu rozhodoval o prepustení žalobcu na základe rozhodnutia Národného bezpečnostného úradu č. PB-XXXX-X/XXXX-Ž-XXXXX z 15. decembra 2008, ktoré výbor Národnej rady SR na preskúmanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu potvrdil a odvolanie 12. februára 2009 zamietol rozhodnutím č. VPR Q.-XXX-X/XXXX. Na základe uvedeného rozhodnutia Národného bezpečnostného úradu nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, a tým bolo určené, že žalobca nespĺňa predpoklady pre vznik oprávnenia podľa § 10 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. Riaditeľ PÚ OS SR uviedol, že vedúci služobného úradu neskúma skutočnosť, či bol žalobca agentom T. alebo nie, resp. z akého iného dôvodu stratil oprávnenie na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami, ale je pre neho podstatná právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia Národného bezpečnostného úradu. Do doby vydania rozhodnutia o obnove konania správny orgán nemal vedomosť o skutočnosti, že by bolo rozhodnutie Národného bezpečnostného úradu č. PB-XXXX-X/XXXX-Ž-XXXXX z 15. decembra 2008, alebo rozhodnutie výboru Q. rady SR z 12. februára 2009 zrušené. Riaditeľ PÚ OS SR teda konštatoval, že nebolo preukázané splnenie hmotnoprávnych podmienok na povolenie obnovy konania.

24. Podnetom na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania z 29. septembra 2011 žalobca navrhol, aby Generálny štáb ozbrojených síl SR zmenil rozhodnutie riaditeľa PÚ OS SR č. PÚ-XX-X/XXXX z 18. júna 2010 tak, že ho zmení a obnovu konania povolí. Stanoviskom č. T.-XXX/X-XX/XXXX z 5. decembra 2011 náčelník Generálneho štábu Ozbrojených síl SR oznámil žalobcovi, že jeho požiadavku nepovažuje za dôvodnú. Stotožnil sa so stanoviskom riaditeľa PÚ OS SR, keď vzhľadom na existenciu právoplatného rozhodnutia Národného bezpečnostného úradu nemohol obnovu konania povoliť. Predmetom návrhu žalobcu na obnovu konania je predovšetkým požiadavka na zrušenie personálneho rozkazu. Napriek tomu, že návrh sa týka preskúmania rozhodnutia, účelom jeho podania je v konečnom dôsledku dosiahnutie zrušenia personálneho rozkazu. Pri posúdení podnetu náčelník Generálneho štábu Ozbrojených síl SR vychádzal zo zákonnej podmienky uvedenej v § 65 ods. 1 Správneho poriadku a konštatoval, že personálny rozkaz nie je v rozpore so zákonom, pretože riaditeľ PÚ OS SR vychádzal pri jeho vydaní zo skutočností a písomných podkladov, ktoré mal v aktuálnom čase k dispozícii.

25. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 11, § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka a dospel k nasledovným záverom.

26. Naplnenie podmienok vzniku zodpovednosti za zásah do osobnosti fyzickej osoby so sebou prináša priznanie morálnej satisfakcie v prípade, ak je súčasne preukázané, že zásah do osobnosti fyzickej

osoby bol neoprávnený, bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu na osobnosti fyzickej osoby a existuje príčinná súvislosť medzi zásahom a takýmto ohrozením osobnosti.

27. Žalobca sa sám svojím postupom a nezohľadňovaním poučení v predmetných rozhodnutiach pripravil o možnosť účinne sa domáhať navrátenia do služobného pomeru profesionálneho vojaka. Okrem všeobecnej právnej zásady, v zmysle ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje (vzhľadom na námietku žalobcu, že je človekom neznalým práva) je potrebné prihliadnuť aj na právny názor Najvyššieho súdu SR v zmysle zásady, ktorá platila už v rímskom práve „práva patria len bdelym, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.“ (NS SR, sp. zn. 1Sžr/38/2011)

Námietka žalobcu, že aj v prípade využitia procesných práv v zmysle opravných prostriedkov by nebol žalobca na súde úspešný, nie je spôsobilá ospravedlniť konanie žalobcu a je právne bezvýznamná, nakoľko keby bol žalobca takto postupoval, bezpochyby by mu bolo umožnené domôcť sa ochrany svojich práv účinným spôsobom. Súčasný stav je preto priamo zavinený nekonaním žalobcu. Rozhodnutie Výboru NR SR a rovnako aj Personálny rozkaz nadobudli právoplatnosť a teda v zmysle platného právneho stavu prepustenie zo služobného pomeru je zákonné. Rozhodnutím o priznaní nemajetkovej ujmy by súd v tejto veci musel rovnako konštatovať, že služobný pomer so žalobcom bol ukončený protiprávne, na toto konštatovanie však súd nie je príslušný. Nie je teda príslušný rozhodnúť o protiprávnosti rozhodnutia Výboru NR SR alebo protiprávnosti Personálneho rozkazu.

K prepusteniu došlo v súlade so zákonnou úpravou, kde súd poznamenáva, že „prezumpcia správnosti (právnosti) právneho aktu znamená, že rozhodnutie je platné a zaväzuje, pokiaľ nie je zrušené alebo zmenené“ (6Sžo 42/2008). Prepustenie zo služobného pomeru nebolo podľa platného právneho stavu protiprávne a preto bez ďalšieho nie je možné priznať žalobcovi nárok, ktorý zostal predmetom tohto konania, t. j. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, v peniazoch 66.387,- eur.

Neoprávnený zásah nemožno skonštatovať len na základe existencie rozsudku vo veci ochrany osobnosti - neoprávnenosti evidencie, kde žalovaným bol Ústav pamäti národa. Súd je povinný osobitne posúdiť otázku, či zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu.

Za neoprávnený zásah je potrebné považovať len také konanie, ktoré zasahuje do práv chránených § 11 OZ a je v rozpore s právnymi povinnosťami, ktoré pôvodcovi zásahu ukladá právny poriadok. „Dovolací súd pripomína odvolaciemu súdu, že podľa ustálenej súdnej praxe neoprávneným zásahom v zmysle ustanovenia § 11 a nasl. OZ je zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, t. j. s právnym poriadkom“ (NS SR 5Cdo/274/2007, NS ČR 28Cdo/795/2002).

Podľa ustálenej judikatúry o neoprávnenom zásahu nie je možné hovoriť vtedy, ak zásah zákon dovoľuje, alebo ak k zásahu došlo v rámci výkonu subjektívneho práva alebo ak existujú okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. „Nemožno hovoriť o neoprávnenom zásahu tam, kde takýto zásah zákon dovoľuje alebo tam, kde k zásahu došlo v rámci výkonu subjektívneho práva, hoci sa zásah inak týka osobnosti fyzickej osoby“ (NS SR, Cdo/3/94). „Niektoré zásahy, hoci zdanlivo odporujú objektívnemu právu, nemožno napriek tomu posúdiť ako neoprávnené. Podstatou toho je existencia okolností vylučujúcich neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde okrem iného v prípadoch, keď je zásah dovolený (resp. jeho možnosť je predpokladaná) zákonom. Ide najmä o tzv. zákonné licencie, resp. prípady, keď k zásahu do osobnosti fyzickej osoby dochádza pri výkone iného práva ustanoveného zákonom alebo keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu ukladá zákon. Neoprávnenosť zásahu do práva na ochranu osobnosti je teda vylúčená aj vtedy, ak došlo k zásahu v rámci úradného postupu a ak zásah nevybočil z rámca daného platnými predpismi“ (NS SR, 5Cdo/274/2007, NS ČR 30Cdo/2835/2011).

„Vo vzťahu k čl. 19 ods. 1 Ústavy sa ústavný súd už vyslovil, že porušenie ním priznaných práv nemôže nastať samotným rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc“ (IUS 376/08).

Podľa názoru Ústavného súdu SR „k imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka (princíp) právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok. Čl. 2 ods. 2 Ústavy prispieva k právnej istote tým, že bez ústavou zaručeného zákonného základu v jeho rozsahu a spôsobom stanoveným zákonom žiadny štátny orgán SR nemôže a nesmie konať. Každý zmena takéhoto konania v rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom musí predchádzať zodpovedajúci akt zákonodarcu, ktorý je svojou právnou úpravou takúto zmenu jediný oprávnený uskutočniť. Žiaden orgán

štátu (odlišný od zákonodarcu) nie je oprávnený samostatne a podľa vlastnej úvahy rozhodnúť, kedy a za akých podmienok nebude konať v rozsahu zákona a zákonom ustanoveným spôsobom. Právnej istote ako nedielnej súčasti právneho štátu podľa čl. 1 Ústavy preto nezodpovedá taký stav (situácia), ktorý by orgánu štátu umožňoval konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona a tiež iným ako zákonom ustanoveným spôsobom.“ (ÚS SR, I.US 3/98).

28. Žalobca voči rozhodnutiu Výboru NR SR a voči Personálnemu rozkazu personálneho úradu o jeho prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka nepodal opravný prostriedok na príslušnom súde a to na preskúmanie uvedených rozhodnutí v správnom súdnictve a ani nepožiadal o prerušenie konania o jeho prepustenie zo služobného pomeru profesionálneho vojaka do doby, kým súd právoplatne nerozhodne o tom, či vo zväzkoch bývalej T. bol alebo nebol oprávnené.

29. Námietky žalobcu uplatnené po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, že žalovaný mal viacero zákonných možností podľa zákona č. 346/2005 Z. z. ako riešiť právne postavenie profesionálneho vojaka - žalobcu a to buď dočasným pozbavením výkonu štátnej služby alebo dočasným vyčlenením, nemusel teda pristúpiť hneď k prepusteniu zo služobného pomeru, ale mal aj iné možnosti ktoré nevyužil - aj s poukázaním na dobré mravy v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka nezakladá vzhľadom na vyššie uvedené protiprávnosť konania žalovaného.

30. Žalobca protizákonnosť ukončenia služobného pomeru nenapadol v zákonnej lehote na príslušnom súde, žalobca mohol svoje nároky uplatňovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a to, že tak neurobil, nemá za následok vznik práva žalobcu dovoľávať sa náhrady nemajetkovej ujmy z ním tvrdeného protiprávneho ukončenia služobného pomeru voči žalovanému.

31. Po vyhodnotení všetkých uvedených okolností dospel súd k záveru, že nie sú splnené podmienky (existencia neoprávneného zásahu žalovaného) pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcovi podľa § 13 ods. 2 Obč. zák..

32. Súd záverom vo vzťahu k rozporu s dobrými mravmi dodáva.

Podľa § 3 ods. 1, 2 OZ výkon práv a povinností vyplývajúci z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Fyzické a právnické osoby, štátne orgány a orgány miestnej samosprávy dbajú na to, aby nedochádzalo k ohrozovaniu a porušovaniu práv z občianskoprávných vzťahov a aby sa prípadné rozpory medzi účastníkmi odstránili predovšetkým ich dohodou.

V prípade rozporu s dobrými mravmi ide o také správanie, ktoré odporuje takým pravidlám správania, ktoré nemajú povahu právnych noriem a ktoré zákonodarca urobil podporným zdrojom pre určenie pravidiel žiaduceho správania. V tomto prípade sa však jedná o vzťah, služobný pomer, striktné upravený zákonom.

Zmyslom ustanovenia § 3 ods. 1 OZ je zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom, ktoré možno definovať ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Nie je teda vylúčené, že aj taký výkon práva, ktorý zodpovedá zákonu, môže byť uznaný v rozpore s dobrými mravmi a že mu preto bude súdom odopretá právna ochrana. Na druhej strane však fungovanie systému písaného práva je založené najmä na dôslednom dodržiavaní pravidiel vyplývajúcich z právnych predpisov a korektív dobrých mravov nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmú neprimerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem. (28Cdo/2421/2012 NS ČR).

33. Žalobca v podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe v celom zostávajúcom rozsahu vyhovie.

34. Namietol záver súdu prvej inštancie, ktorý bol základom vedúci k zamietnutiu žaloby, podľa ktorého v danom prípade nebola splnená podmienka - existencia neoprávneného zásahu žalovaného do práv žalobcu.

35. Konštatoval, že v priebehu konania výslovne uznal, že nenapadá a teda nezákonnosť žalovaného neodvádza z dôvodu ukončenia služobného pomeru profesionálneho vojaka, ku ktorému došlo v

dôsledku doručenia Personálneho rozkazu riaditeľa personálneho úradu č. XXXX zo dňa 27.08.2009 z hľadiska toho, či tento úkon bol, alebo nebol v súlade so zákonom.

XX. Podľa názoru odvolateľa protiprávnym konaním žalovaného je jeho postoj voči žalobcovi, keď hoci tento mal viacero ZÁKONNÝCH možností, ako dočasne vyriešiť situáciu žalobcu, profesionálneho vojaka, zo všetkých do úvahy prichádzajúcich zákonných možností využil tú najhoršiu pre žalobcu - (ukončenie služobného pomeru profesionálneho vojaka).

37. Došlo tým, k porušeniu ust. § 3 ods. 2 zákona č. 346/2005 Z.z. prvá aj druhá veta (tzv. šikanóznemu výkonu práva).

38. Vo vzťahu k týmto námietkam odvolateľ považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za nedostatočne zdôvodnené.

39. Nestotožňuje sa s názorom prvostupňového súdu v tom, že sám žalobca si svojím postupom, keď nevyužil opravné prostriedky proti personálnemu príkazu a tiež voči rozhodnutiu výboru národnej rady, sa pripravil o možnosti zákonnej ochrany.

40. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

41. Poukázal ďalej na to, že pokiaľ existoval osobitný revízny postup na preskúmanie konania žalovaného, ktorý ju však mohol využiť len žalobca a ten, kto ho nevyužil, nemôže v súčasnosti tvrdiť, že konanie žalovaného je protiprávne.

42. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 Civilného sporového poriadku, preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

43. Vo veci samej sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani do priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

44. K odvolacím námietkam žalobcu sa žiada uviesť, že s týmito sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia v celom rozsahu vypořiadal.

45. Súd prvej inštancie poukazuje v odôvodnení svojho rozhodnutia na ustálenú súdnu prax, citujúc a poukazuje na rozhodnutia NSSR 5Cdo/274/2007, NSČR 28Cdo/795/2002 dáva odpoveď aj na špecifické námietky odvolateľa v zmysle ktorých, podľa jeho názoru, bol protiprávny taký postup žalovaného, ktorý „hoci mal viacero zákonných možností ako dočasne vyriešiť situáciu žalobcu, profesionálneho vojaka, zo všetkých do úvahy prichádzajúcich možností využil tú najhoršiu pre žalobcu, ktorá zhoršila jeho postavenie tak, že mu znemožnila zmluvu požiadať o previerku NBU, ktorá je zákonnou podmienkou výkonu štátnej služby žalobcu“.

46. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti zvýraznil, že o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde okrem iného v prípadoch, keď je zásah dovolený (resp. jeho možnosť je predpokladaná) zákonom. Ide najmä o tzv. zákonné licencie, resp. prípady, keď k zásahu do osobnosti fyzickej osoby dochádza pri výkone iného práva ustanoveného zákonom, alebo keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu ukladá zákon. Neoprávnenosť zásahu do práva na ochranu osobnosti, je teda vylúčená aj vtedy, keď došlo k zásahu v rámci úradného postupu a ak zásah nevybočil z rámca daného platnými predpismi. Zároveň uviedol, že k prepusteniu zo služobného pomeru došlo v súlade so zákonnou úpravou a tak nedošlo k vybočeniu z rámca daného platnými predpismi.

47. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd.

48. Za správny možno považovať aj záver súdu prvej inštancie, že súčasný stav je priamo zavinený nekonaním žalobcu. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobca voči rozhodnutiu výboru NRSR a voči Personálnemu rozkazu personálneho úradu o jeho prepustení zo služobného pomeru

profesionálneho vojaka nepodal opravný prostriedok na príslušnom súde a to na preskúmanie uvedených rozhodnutí v správnom súdnictve a ani nepožiadal o prerušenie konania o jeho prepustenie zo služobného pomeru profesionálneho vojaka do doby, kým súd právoplatne nerozhodne o tom, či vo zväzkoch bývalej T. bol alebo nebol oprávnené. (Bod 27.).

49. Argumenty žalobcu uvedené v podanom odvolaní v zmysle, ktorých žalovaný mal viacero zákonných možností ako dočasne riešiť situáciu žalobcu, profesionálneho vojaka a zo všetkých do úvahy prichádzajúcich zákonných možností využil tú najhoršiu pre žalobcu, že takýmto konaním došlo zo strany žalovaného k zneužitiu práv žalovaného na škodu žalobcu a porušeniu ust. § 3 ods. 2 zákona č. 346/2005 Z.z. prvá aj druhá veta, ktoré neboli uplatnené v opravných prostriedkoch proti hore uvedeným skorším rozhodnutiam, nemôžu mať už v tomto konaní právny význam.

50. Za tohto stavu, keď súd prvej inštancie ustálil, že k vybočeniu z rámca daného platnými predpismi pri vydaní rozhodnutia - Personálneho rozkazu riaditeľa personálneho úradu č. XXXX, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka nedošlo a svoj záver o nesplnení podmienok (existencia neoprávneného zásahu žalovaného) pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcovi podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka náležitým spôsobom odôvodnil, nemožno na námietky odvolateľa týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia prihliadať.

51. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil.

52. Zároveň úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1,2 CSP s tým , že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie.

53. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).